

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Втілюється в життя проект «Ірша»

Минулого місяця підприємство відвідав Марсель Суттер, куратор розташованих у Європі підприємств корпорації WICOR, та Чингіз Гюлькоку, менеджер спеціальних проектів WETAG. Під час поїздки вони зустрічалися з керівниками ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» та ДП «ВМІК» і вели перемовини стосовно розширення ДП «ВМІК». Детальніше про це — у розмові з головою правління ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН» Вячеславом Покотилом.

— Вячеславе Григоровичу, про що йшлося на перемовинах?

— Основним предметом переговорів був інвестиційний проект «Ірша». Мета його — залучення нових інвестицій у ДП «ВМІК» шляхом розширення виробництва за рахунок перенесення потужностей із Франції та Швейцарії. Обставини складаються таким чином, що для корпорації вигідніше перенести виробництво сегментів кутових шайб та інших ізоляційних компонентів в Україну. Однією з причин є нижчі, порівняно зі Швейцарією та Францією, заробітні плати в Україні. А відтак — менші витрати і більша конкурентоспроможність.

— У чому полягатиме це «розширення»? Чи збільшиться асортимент продукції, яку виробляє ДП «ВМІК»?

— Передбачається, що дочірнє підприємство зможе розширити існуючу номенклатуру виробів. Завдяки впровадженню іншої технології виробництва ізоляційних компонентів там зможуть виготовляти весь спектр продукції для кінцевої ізоляції.

— Де розмістяться виробничі потужності?

— Для реалізації цього проекту необхідно більше 3 тисяч квадратних метрів вільної площі, на думку Марселя Суттера, навіть до 4,5 тисяч квадратних метрів. Планується, що виробництво розміститься на території нашого матеріального складу, можливо, буде виконана прибудова. Проте ці будівлі не продаються, а лишаються у власності фабрики. ДП «ВМІК» виступає як замовник будівництва. Хоча зовні приміщення складу виглядає досить пристойно, зсередини його потрібно добудовувати і облаштовувати. Вас напевно цікавить, на якій стадії перебуває проект «Ірша»? До середини вересня буде визначено проектувальника, потім будуть проведені проектні роботи, наприкінці року розпочнеться будівництво, а в середині 2012 року заплановано початок виробництва. Це досить складний проект. Як я вже казав, планується перенести обладнання зі Швейцарії і Франції і встановити його в Малині. Передбачається перевезти більше 30 одиниць виробничого устаткування,

комп'ютерних систем керування, пресів, сушки та ін. Та й приміщення не ідентичні. До того ж планується застосувати нову технологію сушки деталей, яка дотепер не використовувалася компаніями групи WICOR.

— Як розширення ДП «ВМІК» вплине на ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» і на його працівників зокрема?

— За останні роки ДП «ВМІК» дуже виросло, це великий споживач продукції ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ». Більше, ніж удвічі зріс об'єм продажів нашої продукції дочірньому

підприємству і цього року складе близько 6 млн гривень. Окрім напівфабрикатів (так званої «микрої папки»), воно замовляє в нас інфраструктурні та адміністративні послуги. Це сприяє прибутковості нашого підприємства. З розширенням ДП «ВМІК» збільшиться обсяг продукції і послуг, які надаватиме ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ». Є й неочевидні речі. Для деяких деталей, які виготовлялися у Швейцарії, а згодом вироблятимуться на сусідньому підприємстві, використовували картон холодного пресування, який випускає підприємство у Рапперсвілі. Можливо, такий картон почнемо виробляти й ми, адже це дешевше і зручніше, ніж імпортувати таку продукцію зі Швейцарії.

Матеріальний склад буде перенесено в інше приміщення. Є два варіанти, куди: або ж буде збудовано легку конструкцію, або ж він розміститься на вільних площах у цеху №5 чи у цеху №3. Відповідно і працівники складу будуть працювати в іншому приміщенні. Таким чином, зміни здебільшого позитивні, хоча й непрості у втіленні.

Оксана ГОРДІН.

На початку вересня в цеху №5 було проведено дослідну виробку «Синтексу 17» товщиною 60 мкм. Постановленої мети — подвоєння швидкості машини — було досягнуто. Після проведеного каландрування показники

дослідної партії відповідають вимогам нормативних документів.

За досягнення таких вагомих результатів було вирішено преміювати працівників товариства, які брали безпосередню активну участь у дослідній виробці.

На авангарді прогресу

ВІТІЗ — відділ молодий, як за часом створення, так і за віком його працівників. Останні три роки цей підрозділ очолює Руслан Білоцький — до речі, ледь не наймолодший начальник відділу на підприємстві.

Саме співробітники ВІТІЗу допомагають фабрикантам порозумітися зі штучним інтелектом та завжди буди на зв'язку. Інформаційні технології — один із факторів прогресу людства, адже використовуються широко і повсякденно: як у побуті (мобільки, дистанційні пульти, персональні комп'ютери, нетбуки), так і на виробництві — для керування складними промисловими верстатами з програмним управлінням. Щоби «електронні інтелектуали» працювали як слід, про них дбають наші комп'ютерники та зв'язківці (на знімку): Андрій Олюнін, Олександр Тичина, Анатолій Мочальников, Валентин Тищенко та Руслан Білоцький.

Отож вітаємо повелителів «заліза», «дров» і «гектарів» із професійним святом, яке щорічно відзначається 256-го дня, цієї осені, оскільки рік невисокосний, — 13 вересня.

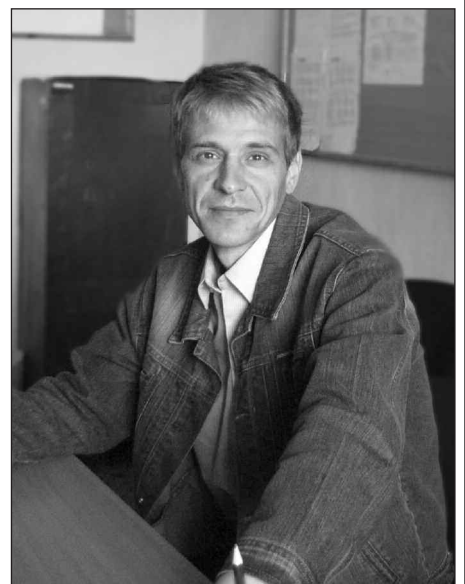
Знову серед кращих

На урочистостях, присвячених святкуванню 1120-річчя Малина, було вшановано начальника котельного цеху Віталія Феценка (на знімку) як одного з кращих працівників у місті. Нагадаємо, три роки тому Віталій Дмитрович вже був удостоєний подібної відзнаки. Але від того цьогорічне досягнення не менш вартісне. Вважаємо, зараз саме час ближче познайомитися з Віталієм Феценком.

Віталій Дмитрович працює на паперовій з 1994 року. Починав учнем машиніста котла, потім був машиністом, згодом став начальником зміни, а в лютому цього року очолив котельний цех. 2009 року заочно закінчив теплоенергетичний факультет НТУУ «КПІ» і отримав спеціальність теплоенергетика. До речі, навчався за держзамовленням. Разом з дружиною виховують двох дітей-школярів, доньку Дарину та сина Максима. Обое відмінники. А Максим до того ж торік став фіналістом міжнародної програми обміну школярів FLEX, що дає можливість безкоштовно протягом року жити та навчатися у США. Є у Віталія Дмитровича ще й третя «дитина» — улюблений собака Лорд, якого він сам тренує. Чоловік і вдома, і на роботі — справжній господар, вва-

жають колеги. Мабуть, саме тому йому завжди доручають відповідальні проекти, як приміром, останній — з ремонту знаменитої фабричної труби, що знаходиться поряд із трубою КП «Малинтеплоенерго».

— Труба була зведена 1973 року. За час експлуатації вона, звичайно, зносилася, особливо це було помітно взимку, коли у пробіонах, через які виходила пара, з'являлися великі бурюльки, — говорить Віталій Феценко. — Тому було вирішено її відремонтувати. Завдання не з простих, адже за конструкцією це труба в трубі. Та й заввишки вона аж 61 метр. Особливо зносилася і засмітилася внутрішня частина. Вичистивши її своїми силами, ми запросили для ремонту спеціалістів із фірми, що надає послуги з промислового альпінізму. Вони дослідили трубу ззовні і всередині й надали нам фото- та відео звіт про її стан. Після проведення оцінки стану конструкції розпочався ремонт по стовбуру труби. Спершу спеціалісти провели торкретування — за допомогою спеціальних торкретомашин закрипили металеву сітку, а потім під тиском нанесли цементну суміш. У внутрішній трубі зробили футеровку, заклали теплоізол між зовнішньою і внутрішньою поверхнею оголовка. Насамкінець нанесли

фарбу ззовні і зсередини. І тепер у трубі залишився єдиний технологічний отвір — для проведення аналізу на ефективність спалювання газів.

Увесь час, доки тривали роботи (з 9 червня до 14 вересня), ми орендували трубу КП «Малинтеплоенерго». 28 вересня, дасть Бог, перейдемо на свою.

Сподіваємося, після такого капітального ремонту труба прослужить ще довго, принаймні стільки ж, як її молодша на 21 рік сусідка. А Віталія Дмитровича вітаємо з відзнакою і бажаємо нових досягнень.

Вікторія ЛІСОВА.

Оголошення

24 вересня об 11.00 на міському стадіоні «АВАНГАРД» відбудеться футбольний турнір, присвячений пам'яті Анатолія Васильовича Деняченка. Запрошуємо всіх охочих підтримати улюблені команди.

Профспілковий комітет ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ».

Так вважав Корній Чуковський. Так-так, той самий славетний автор «Мойдодира» та «Мухи-Цокотухи», а ще — дуже вправний і талановитий перекладач, на «Високому мистецтві» якого виросло не одне покоління тлумачів. Дуже влучне твердження, чи не так? Можна тільки додати, що перекладач — це ще й обличчя фірми, яку він представляє. Обличчям ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» по праву можна назвати Альону Недашківську (на знімку), яка вже ось п'ятий рік допомагає співробітникам товариства ефективно комунікувати з іноземними партнерами та акціонерами.

Альона закінчила факультет іноземних мов Житомирського державного університету ім. І. Франка, володіє німецькою та англійською мовами, а ще вивчала латину. За словами дівчини, потяг до лінгвістики відчула ще у школі, коли навчалася в гуманітарному класі ЗНВК «Школа-лицей №1 ім.Н.Сосній». Любов до іноземних мов їй передала вчителька Ірина Анатоліївна Круківська.

— В університеті багато часу відводилося для практичної роботи, зокрема для

Переклад — автопортрет перекладача

виконання складних фонетичних завдань, переказів та роботи в лінгвафонному кабінеті. Серед наших викладачів були носії мови, що теж дуже важливо. Проте найбільше практики я отримала вже на роботі. На п'ятому курсі перевелася на індивідуальний навчальний план і почала працювати на фабриці. Спершу було трохи складно, адже доводилося паралельно і вчитися, й освоювати нову для мене термінологію папероробної галузі. У цей час мені дуже допомагала мій керівник — завідувач канцелярії Олена Олександрівна Візіренко, потім багато чому навчилася під час модернізації цеху №6.

Щодня Альона перекладає важливі документи й листи, та найбільше їй подобається живе спілкування, тому щиро радіє, коли на фабрику приїжджають гості.

— Цікаво дізнаватися щось нове про культуру і життя людей із різних країн. Особливо плідним було спілкування з британцями, у них така гарна вимова, що заслухатися можна. Іноземці — такі ж люди, як і ми. Вони дуже привітні, посміхаються. Проте склад-

ність усного перекладу полягає в тому, що заздалегідь підготуватися до нього рідко коли вдається. Частіше доводиться розраховувати лише на власний словниковий запас та пам'ять.

них мов знадобляться не лише на роботі, а й на дозвіллі — скажімо, під час далеких мандрівок.

Тож вітаємо Альону Недашківську із професійним святом — Міжнародним

Аби завжди бути «у формі», Альона багато читає. Коли навчалася — студювала класику, тепер віддає перевагу спеціалізованим журналам. Вона постійно працює над собою і самовдосконалюється. Дуже любить подорожувати та мріє, що її знання інозем-

нем перекладача, яке відзначають 30 вересня, й бажаємо, аби їй завжди вдавалося віднаходити спільну мову з людьми, незалежно від того, якою мовою (даруйте за тавтологію) вони розмовляють.

Оксана ГОРДІН.

Будьмо знайомі!

Минуло вже кілька місяців, як Микола Афанасьєв влаштувався на паперову фабрику механіком у транспортний цех. Донедавна — останні 9 років — чоловік був майстром з ремонту і обслуговування автомобілів у одній зі столичних транспортно-експедиційних фірм. Але, як сам зізнався, йому набридла роль «недільного тата», адже сім'я Афанасьєвих увесь цей час мешкала в Малині, тож зрадів, коли випала можливість працювати у рідному місті.

У транспортній сфері Микола Васильович давно — 2000 року закінчив Житомирський технологічний інститут за фахом «автомобілі та автомобільне господарство», а до цього — Житомирський автомобільно-дорожній коледж. Там захопився мотоспортом та картингом, навіть був призером обласних змагань. Зараз вільний час проводить за читанням художньої літератури, здебільшого детективів. Серед улюблених авторів Миколи Васильовича — Ден Браун, Стів Альтен та Картер Браун. Та влітку, за словами чоловіка, часу для дозвілля небагато, земля потребує роботящих рук. Коли ж видається вільна днина, разом із родиною вирушають на природу — збирають ягоди, гриби, одним словом, відпочивають.

Цицерон: «Дім, в якому немає книг, подібний до тіла без душі»

Є багато влучних афоризмів про книгу, своєрідних напутть, залишених провідними мислителями минулого нам із вами — сучасникам. Щоправда, напуття ці не вказують, яку саме книгу слід любити: довідкову чи художню, науково-популярну чи виробничо-практичну. Це питання мудреці лишили відкритим — тож обирайте на свій розсуд.

Якщо ж ви ще не зорієнтувалися, якому читивові надати перевагу, завітуйте до профспілкової художньої бібліотеки, де щоденно, окрім вихідних, з 13 до 17 години на відвідувачів чекає Світлана Василівна Ейхгорн (на знімку). Вона зорієнтує вас серед величезного масиву літератури, а на додачу ще й про історію книгозбірні розкаже.

— Бібліотека наша формувалася ще до війни. 1939 року був створений клуб, а з ним і книгозбірня, — говорить бібліотекар. — Після 1945 року міський клуб тільки почав будуватися, а в нас тоді у клубі життя кипіло: на відкритій сцені, котра виходила прямо в парк, постійно відбувалися концерти. Вистачало відвідувачів і в бібліотечі. Першим завідувачем бібліотеки був такий собі Зубовський, казали, з війни без ніг повернувся. Потім її очолила Римма Мазур, а з 1967 року — ось вже 44 роки — я. За цей час вдалося створити фонд із 19 тисяч одиниць книг. Є в нас академічні зібрання класиків української та зарубіжної літератури, довідкові та енциклопедичні видання з різних галузей знань. Наприклад, маємо усі 30 томів «Великої радянської енциклопедії», 15 томів «Ук-

раїнської радянської енциклопедії», 10 томів «Дитячої енциклопедії», довідники з мистецтва, архітектури, технології паперового виробництва, механіки, фізики, видання для спортсменів. Можемо похвалитися «Великою радянською енциклопедією» 1946 року, в якій, на відміну від наступного випуску, є відомості про багатьох репресованих діячів. Маємо зібрання творів Шек-

спіра, Гі де Мопассана, Цветаєвої, Рибаківа, Набокова, Бальзака, Шевченка та інших.

За словами Світлани Василівни, найактивніші читачі бібліотеки — школярі, студенти лісоколеджу та пенсіонери. Найменше відвідувачів серед тих, кому від 20 до 40 років.

— Діти й молодь здебільшого цікавляться програмовою літературою, пенсіонери просять періодики та книги про любов. Вважаю, люди мають не лише працювати, а й мати якусь віддушину.

— А якій літературі віддаєте перевагу ви?

— Люблю книги із серії «Життя видатних людей»,

мені цікаво вчитися на їхньому досвіді. Інколи можу взятися за хороший роман. Не люблю читиво, яке забувається одразу ж після прочитання. Ще покійна Магда Неманихіна казала: «Не забивайте дурницями голову!», от я й керуюся цим правилом. А взагалі читанням захопилася ще школяркою, з 5-го класу хотіла бути бібліотекарем, перечитала всю шкільну і сільську бібліо-

них. Та головна цінність технічної бібліотеки — в унікальному фонді, хто бував там — переконався.

— Світлано Василівно, побутує думка, нібито українці зараз мало читають. Чи погоджуєтесь ви з таким твердженням?

— Дійсно, люди раніше частіше відвідували бібліотеку. Напевно, тому що не було тоді Інтернету й електронних книг. Мені здається, що сучасні діти обкрадені, адже вони навчаються за скороченими програмами, не знають класиків. Навіть Пушкін став для них зарубіжним письменником, — вважає Світлана Василівна.

...Не хотілося би завершувати розповідь на такій мінорній ноті, хоча оптимізм потроху таки згасає, коли переглядаєш статистику Книжкової палати України. Якщо, скажімо, з 2005 до 2008 року на книжковому ринку відбувалося поступове зростання (як за кількістю назв випущених книг, так і за накладами), то за останні три роки спостерігається стрімкий регрес вітчизняного книговидавництва. Так 2008 року було випущено близько 58 тисяч книг, а 2010 року — лише 45 тисяч.

Втішитися можна тим, що чимало з нас компенсує нестачу традиційної книги іншими її формами, скажімо електронною або аудіальною. Зрештою, суть не у формі, головне те, що ми дійсно читаємо і, таким чином, долучаємося до свідомого прощарку сучасної інтелігенції. Давайте разом спростувати твердження про те, що настала епоха інтелектуального декадансу, а молодь деградує. Ми не гірші від попередників, просто ми — інші.

Оксана ГОРДІН.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в Малинській районній друкарні, м. Малин, вул. Кримського, 7. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», є власністю видавця і не можуть бути відтворені в будь-якій формі без його письмового дозволу.

Відповідальність за достовірність публікацій несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».